

Vedenii

Daniel Vișan-Dimitriu

Era o zi senină când stâncile din munte
S-au prins în ceartă mare prin adâncimi de nor
Ce le făcea să pară mai vechi și mai cărunte,
Mai acre-n inventarea poveștilor de dor.

Când una începuse mai vechea ei poveste
C-un prinț ce-a scos din ape o fată de-mpărat,
O alta a-ntrerupt-o, strigându-i fără veste:
"N-a scos-o, las' că știu eu: cu ea, s-a înecat!"

Și, Doamne, ce mai ceartă! – o oră a durat.
S-au potolit – în fine! – și-a doua a-nceput:
"O tânără turistă, cu laptopul stricat ..."
"A, știu: a fost la ăla și-n pașpe l-a durut!"

Cutremur! Val seismic! Furtună și tornadă!
S-a speriat și norul, ba chiar întregul munte;
Așa natură moartă, oricine-ar vrea să vadă!
Credeai că-ncep de-ndată în steiuri să se-nfrunte.

A-ntins-o, iute, norul, spre-o margine de cer,
Dar n-a scăpat căci, încă, apar în el vedenii
Cu stânci în catapulte ce l-au luat reper.
Iar ele ... se distrează! Fac asta de milenii.

Daniel Vișan-Dimitriu
(26 aug. 2018, Craiova)